

Žižkovské ROzhovory

Obnovení

„Anketa“

Občasník
pro vnitřní potřebu CB Praha 3

Květen 2019

Slovo editora

„Žižkovské Rozhovory“ poprvé proběhly mezi členy, přáteli a hosty Sboru Církve bratrské v Praze 3 na Žižkově skoro již před 20 lety - v červnu 2000, pak několikrát do prosince 2003, v roce 2008 se k nim připojila bilanční anketa mezi členy tehdy končícího staršovstva a anketa připravovaná pro bohoslužbu „Neděle trochu jinak“ a poslední její „číslo“ vyšlo právě před rokem, v březnu 2018.

Takováto anketa je jen jedním z mnoha možných prostředí uprostřed současné církve pro sdílení. Sdílení není konverzace. Konverzovat dokážeme většinou docela dobře o různých námětech. Ale sdílení je něco hlubšího. Sdílení jde do hloubky naší osobnosti, kam není vždy snadné jen tak někoho pustit. Vždyť do hlubin svého srdce se raději někdy nevydáváme ani my sami... Ale jak důležité a přínosné = požehnané je, když dokážeme to, co nosíme v hloubi duše sdílet s někým druhým! Takovéto sdílení nejen osobních informací ale i osobních zkušeností víry dává jedinečnou příležitost nahlédnout do některých aspektů osobní zbožnosti a pomáhá vytvářet i jakousi nadčasovou „Paměť křesťanského sboru“. A hlavně tak můžeme skromně i svými slovními projevy přispět k oslavě Pána Boha za dar víry a za dar spasení v Pánu Ježíši.

Věřím, že budeme povzbuzeni a zaujati při čtení dalších odpovědí sdílejících sester a bratří. A můžeme tak být vděční za různorodou službu a činnost, probíhající v našem sboru – např. Stacionáře pro lidi s kombinovaným postižením (pobočky Diakonie Církve bratrské) nebo také za letní tábory pořádané Biblickou jednotou a mnohé další a mnoho dalšího...

Děkuji všem, kteří do letošního jarního vydání „Žižkovských rozhovorů“ ochotně přispěli.

Tomáš Hanuš, květen 2019

Jsem, kterýž jsem

To Tvé Slovo, Tvoje ujištění,
díky Pane, že jsi neproměnný,
poznal jsem a dnes už vím,
z milosti Tvé věřit smím.

Ty jsi! Ano, musíš být,
jinak nemohl bych žít,
život můj by neměl ceny,
byl bych - jako podvedený.
Jen, když ztrácím svoji víru,
chybí radost, nemám sílu
ke všemu, co konat mám:
i bolest znám, když bývám sám.

Jen Ty dáváš duši klid,
chtěl bych dle Tvé vůle žít
a mít své víry jistotu:
z ní čerpat radost k životu.

*Autorka básně: **Julie Hanušová***

Věra Weilová (nar. 1957)

Věrku Weilovou, do roku 2017 dlouholetou vedoucí Stacionáře, jsme požádali o souhlas k otištění jejího ohlédnutí za 28 lety existence Stacionáře, které připravila pro Výroční zprávu žižkovského sboru CB za rok 2017, kde píše...

... Stacionář v dnešní době slouží výhradně okolní veřejnosti a dospělým lidem s postižením autistického spektra, s mentálním, smyslovým a kombinovaným postižením, kteří nenašli jinde své místo vzhledem k potížím, specifickým potřebám, se sklonem ke zkratkovitému a agresivnímu jednání. Potřebují individuální a speciální způsob přístupu a denního režimu. Od roku 1990 poskytl stacionář, který je námi všemi důvěrně nazýván „stacík“ péči 65 klientům (dětem i dospělým). Snažíme se v něm simulovat rodinné prostředí a tím našim klientům dávat pocit bezpečí. Velký důraz klademe na spolupráci s rodinami klientů a pomoc při jejich každodenní psychické i fyzické zátěži.

Věra Weilová si v roce 2017 sama sobě položila následující otázky (při svých odpovědích si někde vzala na pomoc slova těch, kteří to podle ní prý umí vyjádřit lépe než ona ...)

1. Co mi „stacík“ vzal?

Myslet si, že mám vše pod kontrolou a ve své režii.

„Měl jsem mnoho věcí ve svých rukou a všechny jsem je ztratil. Cokoli jsem však dal do Božích rukou, mám stále.“

M. Luther

2. Co mě „stacík“ naučil?

Lepší je být zraňována, než sama zraňovat. Každý zvládnutý den je pro mne důkazem Božího zázraku. A také svědčit o Ježíši, ať je to „vhod nebo nevhod“. Díky benefičním akcím, které od roku 2003 do roku 2010 probíhaly, prošlo pokaždé naší modlitebnou postupně 150 - 250 lidí. Byla to úžasná příležitost a daný čas k jejich oslovení, pozvání.

„Vést druhé je záležitost srdce, ne hlavy.“

John C. Maxwell

„Povinnost nás uschopňuje dělat různé věci dobře, ale láska nám dává schopnost dělat je skvěle.“

Zig Ziglar

„Nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem.“

Bible

„Nesud' každý den podle úrody, kterou sklidiš, ale podle semen, která zasadíš.“

R. L. Stevenson

3. Co mi „stacík“ dal?

Nesmírnou pokoru k životu, možnost poznat neobyčejné a vzácné lidi.

„Přijmout lidi takové, jací jsou, je jeden z největších darů, které může dát člověk sám sobě.“

Vladimír Přichystal

„Věřím, že nám Bůh v každé situaci dá tolik síly, kolik jí potřebujeme, abychom se nevzdali. Nedává ji ale předem, abychom nespolehali sami na sebe, ale jen na Něho.“

Dietrich Bonhoeffer

„Může být něco krásnějšího než dělat to, co máte rád a vědět, že to má význam?“

Katharine Graham

4. Co potřebuje „stacík“ do dalších dnů

Určitě především finanční zázemí, ale nebylo by nic platné, kdyby ho neprovázely modlitby. Kdyby neměl věrné modlitebníky, kteří nesou každý okamžik této práce, která je nejednou pro pracovníky riziková a velmi psychicky náročná. Potřebují, aby Pán Bůh chránil jejich životy, aby byli neustále naplňováni láskou ke klientům, aby byli moudří v přístupu k rodičům klientů, aby měli nové nápady, aby měli trpělivost, sílu, předvídavost, pohotovost, pokoru, nezbytný humor a zdravý nadhled, aby uměli být s klienty i jejich blízkými v radosti i starosti, aby byli laskaví a tolerantní k sobě navzájem, aby milovali svou práci.

Stacionářem projde během roku poměrně hodně praktikantů (většinu z nich tvoří studenti z 3. lékařské fakulty UK), kteří slyší o živém Bohu a jsou pozváni na naše nedělní bohoslužby. Mnoho z nich se našich shromáždění opravdu zúčastnilo. I na ně myslíme v našich modlitbách.

A také „stacík“ potřebuje větší prostory!

5. Co přát stacíku do dalších dnů?

Z celého srdce mu přeji, aby se nebál dál „kráčet po vodě, trochu riskovat a hodně důvěřovat“ (**John Ortberg**), vstupovat do rozbouřených vln a dál nesl Krista...

Chtěla bych poděkovat vám všem, kteří jste věrně při nás stáli, mysleli na nás ve svých modlitbách, byli ochotni k praktické pomoci. Velice děkuji za finanční podporu, které se od vás mnohých „stacíku“ dostává. Děkuji vám všem, kteří jste nám v naší práci byli oporou a jakýmkoliv způsobem podpořili naše každodenní úsilí prosvětlit klientům jejich dny.

Mým velikým přáním je, abyste i nadále zůstali „stacíku“ věrní.

Všechny další informace o nás najdete na:

www.cb.cz/praha3/stacionar

Soli Deo Gloria!

„Neboj se, já jsem Tě vykoupil, povolal jsem Tě Tvým jménem, můj jsi Ty.“

Bible

„Tímto světem projdu jen jednou. Proto každé slovo a laskavost, kterou mohu prokázat kterékoliv lidské bytosti, nebo němé tváři, nechť vykonám nyní a nechť je neodkládám. Neboť nepůjdu znovu touto cestou.“

John Galsworthy

„Každý nezpívá jako slavík a nemá peří jako páv, ale to neznamena, že nemá hodnotu v očích Božích.“

Vojtěch Kodet

Mgr. Petra Fausová (nar. 1987)

1. Petro, přišla jste do kontaktu s křesťany, resp. se žižkovským sborem CB až díky své práci v denním stacionáři Pobočky Diakonie CB v Praze 3 nebo to bylo jinak?

S úplně prvními „křesťanskými“ impulsy jsem se setkala už na gymnáziu, zvláště mezi svým 19. – 20. rokem. Má spolužačka působila (a nadále působí) v úžasném pražském gospelovém souboru Maranatha Gospel Choir (MGC) a mě ta hudba chytila za srdce. Stejně tak i texty písní – bylo v nich něco neuchopitelného a pokojného, co mi dodávalo odvalu a klid na prahu mé dospělosti. A já se s bezdechou fascinací znovu a znovu tázala: Co to je? Co se za tím skrývá? A kde se v tom bere taková síla? Chodila jsem poslouchat sborové zkoušky MGCčka, a třebaže mě mnozí lákali, ať zpívám s nimi, zůstala jsem pouze vděčným posluchačem.

Ale to nejdůležitější v mém duchovním životě přišlo opravdu až po setkání se žižkovským *Stacionářem pro děti s kombinovaným postižením*. Ani ve snu by mě nenapadlo, že by mi povinná studijní praxe mohla obrátit život naruby. Ve stacíku jsem si uvědomila, jak je člověk ve své nejhlubší podstatě křehký a slabý. Uvědomila jsem si, že nikdo z nás nemá život pevně ve vlastních rukách. A co víc, pochopila jsem, že mi v životě *něco* schází, *něco*, co by zaplnilo tu podivnou prázdnotu. Začala jsem opatrně pátrat. Mou velmi blízkou průvodkyní světem víry se stala Věrka Weilová, někdejší ředitelka stacíku, zatímco Broněk Kaleta, někdejší správce žižkovského společenství, se stal mým „duchovním tátou“. Oba si se mnou vytrpěli své :-). Po dvouletém hledání se naplnil můj *kairos*, můj pravý a správný čas pro odevzdání svého života Ježíši Kristu. Pamatuji si ten den i tu chvíli, jako by to bylo včera. Až o několik let později jsem náhodou objevila,

že tehdy se v Heslech Jednoty bratrské psalo: „*Co on řekl, to se stalo, jak přikázal, tak vše stojí.*“ (Ž 33,9) a „*Ježíš řekl hluchému: ‚Effatha‘, což znamená ‚otevři se!‘. I otevřel se mu sluch, uvolnilo se pouto jeho jazyka a mluvil správně.*“ (Mk 7,34-35) Vydala jsem se na cestu víry, snažíc se držet Ježíšových stop, a ať si kdokoli cokoli říká, radostné to vždy není, natož jednoduché... Jednou mi však Bůh sáhl na srdce a Jeho otisk na něm zůstává i v dobách odmlčení a bloudění.

2. Jaká byla a je náplň Vaší služby ve stacionáři?

Jak už jsem říkala, přišla jsem do stacionáře na praxi. Pouze na praxi. S ničím dalším jsem nepočítala. Ale padli jsme si vzájemně do oka a já se začala do stacíku vracet – nejprve jako host, později jako „zdomácnělá návštěva“. S notnou dávkou humoru mě pracovnice představovaly novým praktikantům slovy: „To je Petra, byla u nás na praxi a od té doby se jí nemůžeme zbavit.“ :-) Nejdříve sloužil stacionář mně – a jak! Ukazoval mi cestu k Bohu i k sobě samé. Byl mi i profesní směrovkou, učila jsem se tam řemeslu sociální práce, tzv. přímé práci s uživateli. A Věrka Weilová mi svou každodenní obětavou prací a vlídným přístupem k lidem předávala duchovní základy laskavé a poctivé služby, která důvěřuje Pánu Bohu a která dává přednost mozolům na dlaních před nekonečnými a nikam nevedoucími debatami. Je to zvláštní, ale stacionář se stal opěrným bodem mého světa, neochvějnou jistotou – nacházela jsem v něm vždy to, co jsem v daný moment potřebovala: útěchu, spoluúčast, naslouchání, rozptýlení, povzbuzení, podporu, odpočinek, přijetí, odvahu, naději, sílu pro další krok, ale po zásluze také pořádné vyčínění s výchovným políčkem a v neposlední řadě i prostor pro lumpárny a rošťárny.

Díky stacionáři jsem se začala učit hrát na kytaru – jako samouk. Po roce tréninku jsem si troufla přinést kytaru do stacíku, čímž se odstartovala má kariéra „kraválmistra s kytarou“. Muzikoterapie se stala běžnou součástí programu a mně do života přinesla i účinkování v rámci veřejných vystoupení stacionáře (především o Vánocích) – nemusím snad zdůrazňovat, že můj introvertní naturel tím dost trpěl, ale přece je v tom nenechám samotné! Účastnila jsem se stacíkovského života a kdykoli ráda pomohla, bylo-li to v mých silách a možnostech – ať přímo ve stacíku nebo jako doprovod při akcích mimo stacíkovské zdi. Fotila jsem, natáčela, vytvářela krátké videozáznamy a psala o tom, jak se ve stacionáři žije. To byly krásné časy!

Ale jak se blížil konec mých vysokoškolských studií, tušila jsem, že se ony krásné časy změní... Co bude dál? Se mnou? Se stacíkem? Ten se už dávno stal mou srdeční záležitostí. Obávala jsem se, že přes pracovní povinnosti zmizí stacík z mého života. Pán Bůh však věděl své... A já po určitém čase zakotvila v kanceláři Diakonie Církve bratrské pod křídly Galiny Hofmanové, kde jsem se několik let učila administrativě, provozu a způsobu financování sociálních služeb. Netušila jsem ani v nejmenším, že si mě tím Pán Bůh připravuje pro mou další životní cestu... A věřte nebo ne, ta vedla do stacionáře. Dlouze, předlouze jsem zvažovala nabídku, zda bych byla ochotná ujmout se místa ředitelky stacionáře poté, co Věrka Weilová (po 17 letech!) odejde do důchodu. Možná vás to překvapí, ale nebylo to lehké rozhodování. Mé obavy byly značné. Čeká-li mě však Bůh ve stacíku, půjdu za Ním. Navíc dlouhé roky stacionář sloužil mně, přišel tedy čas, abych konečně já začala sloužit jemu...

A tak jsem brzy ráno 1. 3. 2018 osaměle stála v potemnělé kuchyni stacíku a svírala mě obrovská nervozita a nejistota, protože mě oficiálně čekal můj první pracovní den, a o měsíc později jsem

stacíkovské otěže převzala definitivně. Nyní se pomalu končí můj první rok „ve funkci“. Nehodlám si hrát na hrdinu a nechci ani lhát, byl to věru krušný rok. Zažila jsem chvíle, kdy se mi podlamovala kolena a kdy jsem si sáhla na dno svých sil. Co mi však drželo hlavu nad vodou, bylo vědomí toho, že mé místo je ve stacionáři, že Bůh mě tam potřebuje a že ať se děje cokoli, Bůh mi je nablízku, i když Ho kolem sebe zrovna *nevidím*. Byl to zkrátka rok ztrát i nálezů a přestála jsem ho i díky Věrce Weilové, která mi byla a stále je velikou posilou. Ale teď už dost řečnění a vzhůru do roku druhého!

3. Jaké musí mít člověk vzdělání a jaké osobní vlastnosti, aby mohl v takovém zařízení pracovat?

Samozřejmě záleží na pracovní pozici. Ale i v sociální oblasti se klade důraz na odbornost. Vysokoškolské vzdělávání v oboru sociální práce, sociální pedagogiky, speciální pedagogiky apod. připravuje budoucí pracovníky na teoretickou i praktickou stránku práce. A těm, kteří svým dosavadním vzděláním nesplňují zákonné požadavky na odbornou způsobilost, je určen kvalifikační kurz pracovníka v sociálních službách, jehož délka se pohybuje okolo 160 hodin. Nezapomínejme ani na plnou svéprávnost, zdravotní způsobilost a trestní bezúhonnost.

Co se týká osobních vlastností (a budeme mluvit o ideálu), je to například trpělivost, empatie, spolehlivost, zodpovědnost, rozvážnost, soudnost, flexibilita, systematičnost, rozhodnost, laskavost, nekonfliktnost, komunikativnost a schopnost navazovat kontakt s druhým člověkem, schopnost nadhledu, schopnost pracovat samostatně i v týmu, psychická i fyzická odolnost (zvláště vůči stresu) apod. Patří sem ale i otázka nastavení vlastních hranic, chuť pracovat s lidmi a poctivé zodpovězení si otázky, proč chci

pracovat v sociálních službách, co mě k tomu vede, jaké jsou mé skutečné důvody a motivy.

K 25. výročí trvání stacionáře (v r. 2015) jste napsala o těch, kteří nesou Krista...

„Dvacet pět nakreslených domečků, v každém domečku několik fotografií. Co domeček, to jeden rok. Dvacet pět domečků dokumentujících život v žižkovském Stacionáři pro děti s kombinovaným postižením od roku 1990, kdy vznikl, až do roku 2015, kdy se naplnilo jeho rovné čtvrtstoletí. A tak si prohlížím spolu se svými rodiči domeček po domečku v onu slavnostní neděli 25. 10. 2015, kdy se během dopolední bohoslužby ve Sboru Církve bratrské na Žižkově jednak vzpomínalo na stacíkované první krůčky, jednak se ukázala jeho dnešní tvář. Tady! Tady začíná má společná historie se stacíkem! Až na samém chvostu jeho působení... „No... Vybrala sis řeholi,“ pravil pomalu táta a pokyvoval nejistě hlavou, když jsme si procházeli domečky. Řeholi? Není to zbytečně silné slovo? A koneckonců proč ne. Vždyť řehole, životní program mnišské nebo jeptišské komunity (řádu), je cesta. Cesta služby, cesta následování. Dobrovolné zřeknutí a vzdání se konkrétních životních kroků, aby se člověk vědomě přiblížil Bohu, aby kráčel ve stopách Ježíše Krista. Je stacík řehole? Je sociální služba řehole? Je diakonie jako taková řeholí? Nemusíme číst hagiografa, abychom pochopili, že opravdová služba druhým bolí.... Možná naše služba svět nezmění, ale může jím pohnout – zase o krůček kupředu. Sloužit druhému a přitom nést Krista, to je diakonia v pravém slova smyslu. Znamená to jít dále, než bych musela. Znamená to udělat krok navíc, krok Ježíšův, krok služebníkův, krok, k němuž mě nikdo nenutí a který je plně v mé režii. Znamená to propůjčit sebe sama Kristu a vstoupit do rozbouřených

*vln. Diakonia, to znamená přijetí cesty, že „On, Ježíš, musí růst, kdežto já se menšit“ (parafráze J 3,30). Znamená to přijetí cesty, že to já jsem tu pro druhé, nikoli druzí pro mě, a že já jsem to, kdo slouží – svými rukama, svým nasloucháním, svým vcítěním i třeba svou inteligencí. Já jsem to, kdo slouží a přijímá úděl služebníka. Kdo slouží a zároveň svědčí světu o Ježíši, tj. nese světu Krista. Ještě jsem neoslavila ani své třetí životní narozeniny, když se stacík narodil. Teprve jsem začínala nahlížet do velkého světa, teprve se rozkoukala v mateřské škole, ale už tehdy jsem vykočila na cestičku, jež mě v budoucnu měla dovést až před stacíkovské dveře. Kdo to však mohl tušit? Teprve jsem se učila říkat „Dobrý den!“, když stacík začal sloužit. A nést Krista. Věrně, trpělivě, tiše, každý den, od rána do večera, bez oddechu, bez přestávky, bez nároků. Stále dokola. Svět se kolem měnil, stacík zůstával. **Vlády se střídaly u moci, měnili se ministři, zákony, nálady, ale jedno zůstávalo stejné – Hospodinova ruka nad dílem stacionáře.** Vždyť „Bůh je přece hrad náš nedobytný, Bůh náš milosrdný“ (parafráze Ž 59,18). A tak jsem se i já mohla se stacíkem setkat, bylo to v roce jeho dvacetin, aby nakonec i mně samotné přivedl Ježíše až na práh srdce a abych se i já postupně – rok od roku, krok od kroku – směla stávat tou, která nese Krista...*

Zkráceno s laskavým svolením autorky. Celý text najdete na:

http://www.cb.cz/praha3/stacionar/files/redaktori/2018/O_diakonic_ke_sluzbe.pdf

4. Petro, oceňujeme také vaši péči o webové stránky žižkovského sboru a zejména vaše občasné vlastní příspěvky na něm. Jak jsou webové stránky našimi členy využívány a co byste navrhovala zlepšit? Je to vůbec médium vhodné pro pěstování křesťanského společenství?

Přiznám se, že nemám příliš velký přehled o tom, nakolik a k čemu jsou sborové webové stránky využívány našimi členy. Jako důležité vidím to, aby tam byly k dispozici aktuální informace.

Dnešní doba – ať se nám to líbí nebo ne – je spojena s komunikačními technologiemi a sociálními sítěmi. Nemyslím si, že společenství lze pěstovat „online“, to by se z něho vytratily život, lidskost a vzájemná blízkost. Ale za obrovské plus považuji to, že můžeme na několik kliknutí čerpat z nepřeberného množství materiálů, nápadů, tipů, postřehů, příběhů a zkušeností k individuální i skupinové práci se všemi věkovými kategoriemi z rozmanitého prostředí. Zároveň mi webové stránky umožňují shromáždit na jednom místě důležité, užitečné nebo zajímavé informace, které jsou přístupné prakticky odkudkoli. Mohu si také velmi rychle zjistit, kde a kdy se v nejbližším mém okolí koná bohoslužba, jaké křesťanské akce se budou pořádat v létě v ČR, jak se církevní představitelé staví ke konkrétní společenské otázce, které křesťanské organizace se věnují humanitární činnosti apod. Vždy záleží na člověku, jak a k čemu internet používá – i zde by se proto dalo aplikovat ono výstižné české přísloví: internet je dobrý sluha, ale špatný pán...

Helena Beňová (nar. 1949)

- 1. Sestro, můžete nám přiblížit svoji životní cestu, než jste se stala členkou Církve bratrské (CB)? Přišla jste do CB z prostředí Svědků Jehovových. Jistě jste prožila nesnadné období rozchodu s nimi. Co pro vás v této době bylo největším trápením a za co jste byla / jste nejvděčnější?**

Vyrůstala jsem v rodině, která nebyla ateistická, ale také ne praktikující.

Na začátku 80. let oslovili maminku Svědkové Jehovovi. Také u nás se konala jejich shromáždění a maminka se po určité době rozhodla pro křest u nich. Já jsem sice studovala Bibli u jedné sestry, ale žádný osobní vztah jsem k Bohu neměla. Po asi dvou letech studia jsem dostala ultimatum – buď podstoupím křest, nebo už dále nemohu s nimi studovat. Rozhodla jsem se pro to druhé. Přesto jsem ale stále pociťovala, že mi Pán Bůh chybí a modlila jsem se, aby On sám zasáhl v mém životě. Jednou se stalo to, že do našeho odboru v zaměstnání byl omylem doručen pohled, který nám zjevně nepatřil a tak jsme si ho musely přečíst a zjistit, čím to je. Stálo v něm, že L. Beranová zdraví z dovolené své kolegyně a zároveň v něm bylo pozvání na evangelizaci Bilyho Grahama. To mě zaujalo a tak jsem se jí po jejím návratu zeptala, zda je věřící. Odpověď byla „ano“ a tak jsem se dále ptala, v které církvi a dostala jsem odpověď, že v Církvi Bratrské. Zeptala jsem se, zda tam mohu také přijít, a tak se stalo, že asi po roce jsem byla pokřtěna a stala jsem se členkou sboru v Soukenické ulici v roce 1994.

Svědkům Jehovovým jsem velmi vděčna za přiblížení Bible, jakožto inspirovaného Slova Božího. Obdivovala jsem také jejich odvahu a statečnost při vydávání svědectví o Božím království,

zvláště v době komunistického režimu. To, co nás rozděluje, je zásadní, a to je Osoba Pána Ježíše a také to, že Svědkové neuznávají Boží Trojici.

2. Obdivovali jsme vaši trpělivost, obětavost a statečnost s jakou jste pomáhala nést těžkou nevléčitelnou nemoc svého manžela. Co vás stálo při této péči nejvíce sil fyzických, psychických i duchovních a co vás naopak posilovalo?

Nemoc mého manžela mne velice trápila. Bylo bolestné vidět, jak velmi trpí. Pavel svoji nemoc bral statečně a věřil, že je naděje na uzdravení. Jeho víru jsem plně sdílela. Modlili jsme se za uzdravení a posilovala nás naděje, že naše prosby budou vyslyšeny. Nechtěla jsem si připustit jinou myšlenku, i když se jeho stav rapidně zhoršil.

Když mi lékařka z mobilního hospice 3 dny před Pavlovou smrtí sdělila, že Pavel umírá, nechtěla jsem to přijmout. V mých modlitbách bylo mnoho otázek, na které jsem nedostala odpověď, ale Pán Bůh mne podivuhodně přes to všechno přenášel, protože já už bych sílu přejít nenašla.

3. Co podle vás v současné době potřebuje žižkovský sbor CB nejvíce?

Žižkovský sbor je sborem s poměrně dlouhou tradicí a také je činný v různých aktivitách pro děti, dorost, mládež a pro dospělé v zaměření na různé věkové skupiny. Atmosféra sborového prostředí je příjemná a přátelská, vítám upřímnou

snahu o misijní činnost. Snad by bylo dobré jen trochu víc otevřenosti.

4. Jaká je úloha Armády spásy v ČR?

Do Armády Spásy jsem přišla v době působení Alenky Adamcové, která byla v té době vedoucí komunitního centra A. S. na Praze 3. Centrum pořádalo výuku angličtiny pro začátečníky a různě pokročilé skupiny, dále vyrábění různých předmětů, (ruční práce), přednášky se zaměřením na duchovní tematiku, (zpočátku se zde konaly bohoslužby i biblické vyučování), přednášky literární, vlastivědné, zeměpisné atd. Dále tam fungoval již několik roků pěvecký sboreček „Radostné stáří“, jehož jsem členkou. Vystupujeme v několika domovech pro seniory dvakrát ročně s naším programem, který má dvě části – je to jednak zpěv duchovních písní spolu s krátkým výkladem Božího Slova a v druhé části je zpěv národních písní. V mezidobí vyrábíme drobné dárky pro klienty těchto zařízení.

Irena Pokorná (nar. 1953)

- 1. Irenko, jak ses vlastně dostala do kontaktu s žižkovským sborem Církve bratrské?**
- 2. Pracovala jsi také určitou dobu v pobočce Diakonie Církve bratrské v denním Stacionáři pro děti s kombinovaným postižením např. autismem, umístěném ve sborovém domě našeho sboru. Co Ti tato práce dala a co tento typ služby a konkrétně žižkovský stacionář potřebuje nejvíce?**
- 3. Opakovaně jsi – např. při sborových dovolených při „workshopech“ aj. pro děti - prokázala , že máš bohaté výtvarné nadání. Kde jsi studovala a získala toto výtvarné vzdělání?**
- 4. Byla jsi v častém kontaktu s Alenou Mikešovou, která po operaci mozku byla odkázána několik let na péči svých rodičů, dvou dospívajících dětí a péči mnoha zdravotních zařízení. Mohla bys popsat duchovní svět a vývoj duchovního stavu této statečné mladé ženy, která vyrostla v našem sboru stejně jako oba její obdivuhodní rodiče i prarodiče? Jak a čím je možné podobně postižené bližní potěšit nebo jim pomáhat?**
- 5. Pečuješ nyní ve společné domácnosti o svoji maminku. Co je na této službě nejtěžší a co tě posiluje a povzbuzuje?**

Na tyto otázky ses. I. Pokorná odpověděla formou souhrnného dopisu (viz níže) těsně po uzávěrce posledního vydání „Ankety“, tedy již před rokem, v březnu 2018 (pozn. editora)

Milý bratře kazateli a milé staršovstvo,

vážím si Vašeho zájmu o nás všechny. Svými odpověďmi bych i já ráda přispěla k bližšímu porozumění mezi všemi členy sboru.

Narodila jsem se v roce 1953 v Praze, kde dosud žiji. Vyrostla jsem se třemi sourozenci. Po narození jsme byli pokřtěni v katolickém kostele. Jako rodina jsme ale pravidelně do kostela nechodili. Z bible jsme četli jen o Vánocích určité části.

Celkově byl „provoz“ naší rodiny dosti nepravidelný. Maminka pracovala jako zdravotní sestra na směny, tatínek, právník, býval v zaměstnání do večera. My děti jsme se poměrně brzy osamostatňovaly. S rodiči jsme si vzájemně důvěřovaly. Byly jsme podporovány především ve vzdělání. Já jsem od dětství ráda kreslila a navštěvovala výtvarný obor v Lidové škole umění. Po základní škole mě napodruhé přijali na Střední výtvarnou školu na Hollarově náměstí v Praze. Byly to hezké roky, ale v závěru mého studia onemocněl můj nejstarší jednadvacetiletý bratr vážnou duševní nemocí. Pro něho i pro nás, jeho blízké, to bylo těžké. V léčebně, kde byl hospitalizován, jsem poznala nelehké podmínky pacientů i personálu. Ale také jsem zde poprvé viděla pracovní terapii pro handicapované. Děkuji Bohu za to, že bratr mohl být později z ústavní léčby propuštěn a založil rodinu.

S mou maminkou jsem také jezdila navštěvovat tělesně postiženého syna jejích přátel.

Uvedené okolnosti přispěly k tomu, že jsem si začala uvědomovat, že můj vystudovaný obor nebude pro mne tím nejdůležitějším.

Po škole jsem krátce pracovala ve zdravotnickém nakladatelství. Měla jsem na starosti technickou úpravu odborných knih a učebnic. Na konci sedmdesátých let jsem tuto práci opustila. Vyhnula jsem se tak mnoha kompromisům a situacím, s kterými jsem nesouhlasila. Po vzoru mé maminky jsem nastoupila do nemocnice, zprvu jako

sanitářka, později jako zdravotní sestra. Střední zdravotnickou školu jsem si dodělala při zaměstnání. Práce mě velmi naplňovala.

V té době jsem měla přátele, kteří byli praktikujícími katolíky. Měla jsem je moc ráda a vážila jsem si jich, ale v katolickém kostele a obřadu jsem nedokázala vše pochopit. Byla ve mně lítost a částečně i vzpoura a odmítnutí duchovní cesty. Při tom jsem potřebovala vyznávat nejen svá selhání, ale také děkovat za zdraví a vše dobré, co všichni lidé někdy nemohou mít. Snad jsem také pochopila, že lidská pochvala a uznání jsou oproti vůli Pána Boha velmi relativní. Má cesta k víře nebyla tedy rychlá a náhlá, ale naopak, naději jsem hledala dlouho. Stále jsem člověk často malověrný a nepevný.

V nemocnici se mi postupně začala zhoršovat polyvalentní alergie a nemohla jsem pracovat na odborných odděleních.

Brzy potom přišel rok 1989, všichni jsme svobodně vydechli a mohli se věnovat mnoha aktivitám. Přála jsem si využít mé zdravotnické i výtvarné vzdělání v práci s handicapovanými. Při DDM jsem začala pomáhat ve výtvarném kroužku pro nevidomé děti. V tomto období mě také má kamarádka seznámila s Noemi Komrskovou. S ní a s Galinou Hřídlovou jsem začala jezdit na letní pobyty rodin, které pečovaly o postižené dítě. Tyto prázdninové týdenní rekreace, které sestry vedly, nám všem přinesly mnoho radosti a poznání.

Mne těšila tvořivá činnost s dětmi, výlety i společné vaření. Posilou pro nás byly denní biblické programy, které většinou vedl bratr kazatel Daniel Komrska. Začala jsem více a více poznávat hloubku a nenahraditelnost Božího slova a častěji jsem na Žižkově navštěvovala bohoslužby a biblické hodiny. Bratři a sestry, s kterými jsem se setkávala, měli víru v Pána Ježíše živou a upřímnou. Chtěla jsem být a pracovat s nimi. To se mi splnilo, když jsem mohla nastoupit k handicapovaným dětem do stacionáře, který byl při našem sboru založen v roce 1990. Zde jsem pracovala necelých deset let. Spojení

praktické služby s duchovním vedením bylo pro mne velmi důležité. Stala jsem se členkou našeho sboru.

Péče o děti ve stacionáři mě dala velmi mnoho. Jsem vděčna za to, že jsme se mohly s kolegyněmi odborně pedagogicky vzdělávat a individuálně a intenzivně věnovat jen několika klientům. Klidné a jakoby soukromé prostředí jim prospívalo. Přály jsme si, aby jejich rodiče našli v našem sboru také domov duchovní. To se nám nesplnilo. Když pak „naše děti“ dorostly, potřebovaly již chráněné bydlení a pro svůj další život vhodnější speciální podmínky. Dvě dívky, které k nám do stacionáře také docházely, později zemřely. S jejich rodinami jsme stále přátelé a setkáváme se.

V práci s handicapovanými mladými lidmi jsem pokračovala v Klárově ústavu v Praze Krči. Zde, ve speciálním keramickém učilišti, byly podmínky světské a poměrně přísné. Tím více jsem potřebovala nedělní bohoslužby a oporu sboru.

Malým dílem i nyní v naší diakonii pomáhám. Určitou dobu jsem navštěvovala sestru Ing. Alenu Mikešovou. Seznámila jsem se s ní až v době její těžké nemoci. Svou statečností a trpělivostí nám všem byla příkladem. Posilovala mne svým přátelstvím. Nikdy nezapomenu, jak mě vždy radostně vítala. Upoutána na lůžku, byla velmi vděčna za každou drobnou službu. Mohla jsem pomoci jen krátce a maličko s praktickými věcmi. Duchovní péči Alence a její rodině věnoval především bratr kazatel B. Kaleta. Všichni, kteří, jsme za Alenkou docházeli, jsme byli v její rodině přijímáni s láskou a jsme nadále společně v kontaktu.

Život ve společenství našeho sboru je pro mne dar, ale vyznávám Pána Ježíše pravdivě? Smím se ptát a hledat. Za to jsem Pánu Bohu a církvi vděčna.

Uvědomuji si, že čtu více Nový než Starý zákon. Snad nejvíce se vracím k příběhům o Marii a Martě, o návratu ztraceného syna a k příběhům apoštolů. Ale jak neuvést další příběhy, podobenství,

epištol? Vždyť dar biblického poselství se snažíme pochopit, vracíme-li se k němu opakovaně. Pro mne je také důležité, že bible byla přeložena do krásné češtiny. Ráda si čtu stejné verše v ekumenickém i kralickém překladu nebo v překladu Nového zákona od O. M. Petrů a žalmy v překladu Viktora Fischla.

Z ostatní mé četby mě teď zaujaly autobiografické eseje Jana Čepa „Sestra úzkost“ a od R. Guardiniho „O modlitbě. Naději přinášejí myšlenky a úvahy v knihách A. Grüna. Z poesie se vracím k básním B. Reynka a ke sbírce katolických básníků „Krajiny milosti“ z Karmelitánského nakladatelství. Ale i mnozí další čeští básníci nám zanechali svědectví o své touze po Bohu. A v těchto dnech se těším z četby na pokračování na stanici Vltava z knihy Kámen a bolest, která pojednává o životě Michelangela Buonarrotiho a době italské renesance.

V radiu též poslouchám pravidelný pořad Spirituála.

Nedělní bohoslužba v našem sboru je pro mne vždy více sváteční, když vystupuje pěvecký sbor. Zpěv a hudbu potřebuji a obdivuji. Sama neumím ani zpívat ani hrát na hudební nástroj. O to víc jsem vděčna, když se mohu se zpěvníkem a podle not přidat k ostatním sestřím a bratrům. Těší mě také zpěv mládeže s kytarou. Některé „mé“ písně z Křesťanského kancionálu: 365, 433, 32, 220, 215 a také většina písní z malého modrého zpěvníku.

V naší církvi si vážím toho, s jakou, pokorou a odbornou přípravou nám kazatelé a bratři káží biblické slovo. Přesto bych asi přivítala, kdybychom někdy pozvali i duchovní z jiných církví. Není mi lhostejné, že jsou křesťané rozděleni, přestože si uvědomuji, proč tomu tak je. Přála bych si také, abychom před bohoslužbou vstupovali do velkého sálu již ztišení. Sama to někdy nedodržuji a porušuji. A také je mi poněkud líto, že hosté nepoznají v naší modlitebně sakrální prostor. Závěrem připojuji několik slov o mých současných povinnostech, ale i radostech.

S mojí sestrou jsme již v důchodu a pečujeme o naši dvaadevadesátiletou maminku. Já jsem s ní přece jen o trochu víc, protože sestra bývá také se svými vnuky. Někdy se mi nedaří být dostatečně trpělivá. Maminka už nemá sílu chodit ven ani s chodítkem a doma nemůže být dlouho sama. Proto i já se do přírody dostanu málo. Nedávno však blízko našeho bydliště, pod Vítkovem, vznikla cyklistická a procházková cesta. Chodím tudy do shromáždění, a když je hezky, mohu zde i posedět. Těším se z okamžiků, kdy pozoruji nebe a stromy, rodiny s dětmi, bruslaře na kolečkách. Takové volné chvíle jsem při zaměstnání neměla. O to víc si jich a svého koníčku nyní užívám.

Ing. Benjamin Mareček (nar. 1987)

1. Bene, je to radost poslouchat Tvoje doprovody na klavír či varhany při společných bohoslužbách v našem sboru. Jakou úlohu má podle Tebe dnes zpěv a vůbec hudba v církevním prostředí a konkrétně v žižkovském sboru CB?

Tomáši, děkuji za milé oslovení. Pro mě je hudba a umění obecně obrovským darem od Boha. Jako malý jsem se pod vedením rodičů začal věnovat především hře na klavír a později na kytaru. Když jsem zjistil, že dokážu doprovodit společný zpěv a pěvecký sbor, uvědomil jsem si, že tento dar chci využívat pro potěšení a povzbuzení ostatních lidí. Myslím si, že skrze hudbu se můžeme setkat s krásou, která nás přesahuje, působí na naše emoce a může nám pomoci setkat se s Bohem.

Jsem přesvědčený, že křesťané by měli provozovat kvalitní hudbu - kompozici i interpretaci. Skvělými příklady jsou např. Johann Sebastian Bach, který podepisoval své skladby SDG (soli deo gloria), nebo Antonín Dvořák, kteří skládali hudbu k Boží oslavě. Bůh si naši chválu zaslouží a navíc jsem přesvědčený, že hudbu miluje. V Bibli se píše, že andělé mu neustále zpívají chvalozpěvy. Mohlo by se zdát, že ve společnosti je dnes společný zpěv již něčím spíše výjimečným, ale když se jako společenství ve zpěvu sjednotíme, kvalitní doprovod nám může pomoci zaměřit se na význam slov a duchovní prožitek. Pro mě je duchovní zpěv promluvou k posluchači a zároveň k Bohu.

V žižkovském sboru navazujeme na dlouhou tradici společného zpěvu. Vyhovuje mi pestrost písní z různých období včetně zařazení soudobé křesťanské tvorby. Jsem také vděčný, že máme možnost zpívat za doprovodu varhan, klavíru, kapely

nebo si poslechnout zpěv smíšeného pěveckého sboru. Ke každému posluchači tak může promluvit něco jiného.

2. Byl jsi určitou dobu jedním z vedoucích mládeže našeho žižkovského sboru. Jaké jste měli největší radosti a starosti? Jaká je současná mladá generace křesťanů, obecně a konkrétně v CB? Má nějaká „specifika“?

Měl jsem možnost podílet se na vedení mládeže asi tři roky. Velmi rád na toto období vzpomínám. Byl to pro mě čas, kdy jsem se hodně učil a mohl růst ve službě. Prožívali jsme radosti ze společných setkání, kde jsme zpívali, modlili se a zvali zajímavé hosty, aby se s námi sdíleli o svých životních zkušenostech. Přes rozdílnost každého z nás jsme se učili spolu vycházet a společně se povzbuzovat v duchovním růstu.

Současná mladá generace křesťanů čelí spoustě výzev, jako ostatně každá jiná předchozí. V něčem se však asi liší. Vnímám, že dnes existuje obrovské spektrum možností, do čeho investovat čas. Mladí rádi cestují, studují, věnují se sportu, umění nebo svým koníčkům. Prodlužuje se čas před tím, než uzavírají manželství. Pro někoho může být těžší nastavit si priority a pak je udržet. Já jsem vždy vyhledával společná setkání křesťanů, kde jsem se cítil dobře. Díky tomu jsem mohl poznat zajímavé lidi nejen z Církve bratrské, ale i z ekumenického prostředí. Např. baptisty z USA, anglikány z Anglie, evangelíky z Německa, katolíky ze Španělska a Polska nebo pravoslavného kněze z Rumunska. Velmi mě to obohatilo a zjistil jsem, že všichni prožíváme podobné zápasy. Především je to zápas o osobní víru v Ježíše Krista a po setkání s ním zápas

o posvěcený život, tedy život, který je proměňovaný Duchem Svatým.

3. Bene, osvědčil ses jako schopný organizátor a vedoucí táborů Biblické jednoty. Mohl bys přiblížit principy a cíle „Biblické jednoty – Scripture Union“ ve světě a zde v České republice?

Scripture Union působí v mnoha zemích po celém světě už více než 150 let. Vznikla ve Walesu s odkazem na Písmo, myšleno Bibli, což má ostatně ve svém anglickém názvu. Práce organizačně nezávislých národních organizací je různorodá. Hlavní důraz, kterým je povzbuzovat lidi ke každodennímu setkávání se s Bohem skrze četbu Bible, však zůstává. Ve znaku má lampu s plamenem, která vyjadřuje text verše „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje mou stezku.“ (Žalm 119:105). V České republice funguje Biblická jednota přes 20 let jako paracírkevní organizace. Vedoucí-dobrovolníci pořádají dva letní tábory s angličtinou pro děti ve věku od 12 do 15 let a tábor pro účastníky ve věku 15-25 let.

4. Kdo se na této činnosti v ČR podílel/podílí a kdo všechno ze žižkovského sboru CB působil/působí v rolích vedoucích jednotlivých turnusů táborů Biblické jednoty?

Tábory pořádané především v Pasekách nad Jizerou fungují díky dlouholeté službě Briana Sedgwicka, anglického misionáře, který se věnuje mladým lidem v České republice více než 20 let. Jeho příkladný pokorný a obětavý život ovlivnil nejen stovky účastníků táborů, ale i vedoucí. Já jsem se k táborům dostal v 17

ti letech, později než skupina žižkovského dorostu, která jimi prošla v roli účastníků, a vydržel jsem už 14 let. Dlouhou dobu se nám dařilo mít mezi vedoucími ekumenické zastoupení z řad katolíků a evangelíků. Ze žižkovského sboru v roli vedoucích působili nebo působí např. Ála a Lukáš Dezortovi, Dáda Dlabolová, Ája Jarošová, Lída a Michal Keprovi, Jája Krato, Neli Marečková, Petr Hanuš a Jan Procházka.

5. Jak se vůbec takový tábor BJ připravuje a jaký bývá zpravidla program? (Zaujaly mě např. „Quiet Timy“ – časy pro ztišení, pro modlitbu, princip individuální duchovní péče staršího o mladšího účastníka a jiné.)

Příprava tábora po organizační stránce je každý rok podobná a proto se již ustálila a zjednodušila. Harmonogram týdne je v režii hlavních vedoucích, ale snažíme se zachovat strukturu dopolední výuky angličtiny a odpoledních sportů a her. Klíčovou částí jsou společné ranní a večerní duchovní programy, kde zpíváme za doprovodu kapely a mladší vedoucí si připraví proslov na dané téma, většinou doplněný o scénku či jiné interaktivní přiblížení. Důraz klademe na individuální přístup k dětem a duchovní péči. Mladší vedoucí mohou růst, když se učí přebírat zodpovědnost za přípravu workshopů, jednotlivých her nebo proslovů. Mezi často volená témata patří identita, Boží zájem o člověka, hřích, vztahy, kříž, život ve společenství, která dohromady tvoří zvěst evangelia. Vnímáme, že celý tábor je vždy pod vedením toho Nejvyššího, a proto mu předkládáme naše plány ve společných modlitbách. Vždycky se těším na večerní diskuze v menších skupinách, které nazýváme Quiet

Times. Vedoucí s dětmi mohou reflektovat uplynulý den a zastavit se u duchovních otázek.

6. Vím, že na těchto táborech BJ byly příležitosti k „rozhodnutí“ začít žít život s Bohem, tedy osobní vírou přijmout odpuštění hříchů díky oběti Pána Ježíše Krista za každého člověka. Jak takové výzvy k rozhodnutí pro Krista probíhaly, a vzpomeneš si, kdo třeba ze žižkovského sboru takovou zásadní duchovní zkušenost prožil právě na táborech BJ?

Vzhledem k tomu, že každý z nás v životě občas potřebujeme zastavení a předložení určité výzvy, ke které bychom se mohli postavit, nabízíme tuto možnost i na táboře. Modlíme se, aby děti z křesťanských rodin, ale i děti, které nemají věřící rodiče, byli osloveni programem a pokud mají zájem dále hovořit s vedoucími, jsme tomu otevření. Věřím tomu, že Bůh působí v našich životech, i když si to často neuvědomujeme. Během středního programu zvěstujeme evangelium a následuje výzva. Každý, kdo slyší Boží zavelání, může reagovat. Věřím, že i jako křesťané potřebujeme neustálé obnovování duchovním myšlením a naplňování Duchem svatým, jak o tom mluví apoštol Pavel. Proto dáváme prostor i pro obnovení duchovního života pro věřící.

Mnoho lidí mi říkalo, že na táboře prožili krásné chvíle a načerpali duchovní povzbuzení, ze kterého žili delší část roku. Prostředí lásky, přijetí a společenství, působí velmi silně na každého, ale je to přítomný Kristus Ježíš, který proměňuje lidské srdce a přináší radost a pokoj. Pro mě osobně jsou tábory v Pasekách právě takovým místem, kde můžu prožívat odlesk Božího království tady na zemi.

Pavel Pařízek (1925 – 2011)

O svém manželovi v roce 2011 vyprávěla ses. Marta Pařízková (roz. Štěpánová)

Pavel Pařízek se narodil v Praze, jeho rodiče – otec Antonín narozen v Dolních Kralovicích v r. 1879, matka Marie nar. Ve Staré Huti u Dobříše)- byli členy Jednoty československé (nynější Církve bratrské) ve sboru v Praze na Vinohradech. Pavel měl sestru Rut (provdanou za kazatele br. Františka Marka). V roce 1931 jeho tatínek zemřel a Pavlova maminka pak byla nucena pronajímat část jejich žižkovského bytu. Pavel vzpomínal, jak ho maminka ještě jako malého chlapce vodila do vinohradského shromáždění – v neděli a i na biblické hodiny v týdně. Pavel jezdil též na letní tábory pořádané Jednotou československou do Kařezu a do Hamru. Od října 1940 se učil u firmy Srb a Štys – továrna přesných měřících přístrojů v Praze, kde později pracoval jako jemný mechanik. Na udání jednoho pracovníka této firmy byl začátkem prosince 1940 zatčen Gestapem, vězněn na Pankráci, později v Terezíně! Jistě to byly věrné modlitby jeho maminky a členů vinohradského sboru, že byl Pavel po třech měsících propuštěn a den po propuštění začal opět pracovat (jako mechanik u firmy Josef a Jan Frič). Poté studoval na vyšší průmyslové škole strojírenské. Po absolvování vojenské služby nastoupil v roce 1952 v n.p. Potrubí Praha, kde pracoval do roku 1969, pak v Energoprojektu. Manželství jsme uzavřeli v roce 1966, dlouhá léta jsme bydleli v Praze společně s mojí maminkou, která se k nám přestěhovala z Krasoňova u Humpolce. Pavlova maminka žila v rodině jeho sestry až do své smrti v r. 1992. V poslední době jejího života, kdy už byla bezvládná, ji Pavel pomáhal ošetřovat. Byli jsme členy žižkovského sboru CB, kde Pavel byl jedno funkční období členem staršovstva. Rád nahrával kázání a shromáždění na magnetofonové

kazety, které jsme půjčovali naší tetě K. Kučerové a Maloškovům i jiným. Naposledy takto nahrával několik dní před svým odchodem.... Každý večer jsme si četli Z bible a z hesel Jednoty bratrské. Pavel se pravidelně modlil za všechny členy rodiny a často i za členy sboru, zvláště za nemocné.

Vládovi k 75. narozeninám (24.9.1995)

(napsala svému manželovi Julie Hanušová nar. 1929)

Dnes je mi 75 let:
Jak rád bych se vrátil o pár roků zpět,
kdy tělo bylo plné síly,
kdy děti se nám narodily,
kdy radostí byl plný dům
a blízko bylo k sousedům.
A jak léta přibývala
Boží láska při mne stála,
v starosti i v nemoci
byla mi k pomoci.
Vnoučata mi vidět dala
co se na mne usmívala,
tolik dobrého jsem vzal,
na nohách jsem pevně stál.
Vím, že všechno má svůj čas:
i dnes, když je v rukou třas,
Boží láska o mne ví,
na mé prosby odpoví.
Věřím, že On dává síly
nohám, by se postavily,
Ten, kdo s Bohem zůstává,
života běh vyhrává.

Pozn. editora

Br. Vladimír Hanuš byl v 60. – 70. létech dlouholetým pokladníkem žižkovského sboru Církve bratrské. Zemřel v roce 1999.

Rodina Vondroušková

(čtení nejen ke Dni matek a Dni rodin...)

Znáte rodinu Vondrouškových? Má čtyři členy. Maminku Lídu, tatínka Jaromíra, malou Emilku a už docela odrostlého rošťáka Viléma. Každý v rodině má své úkoly. Tatínek se stará o auto, opravy v domě a o zahradu. Maminka pečuje pilně o domácnost a děti mají několik úkolů, s nimiž mají každý den rodičům pomáhat. Takové úkoly má i Vilém, ale moc se mu to nelíbí. Zdá se mu, že po něm doma chtějí hodně práce, ale nic mu za to nedávají. Jednoho dne se tedy rozhodl, že by měl za svoje služby rodině dostávat odměnu. Vzal pero a papír a napsal seznam, který předal k přečtení mamince:

Vynášení odpadkového koše - 10 Kč

Vyklizení myčky nádobí – 20 Kč

Příprava svačiny pro sebe a sestru – 20 Kč

Úklid pokojíku i s vysáváním koberce – 50 Kč

Maminka si Vilémův ceník požadovaných domácích prací opravdu pozorně přečetla, zamyslela se a pak požádala Viléma, zda by jí zapůjčil pero. Otočila Vilémův lístek na druhou stranu a napsala seznam vlastní:

Devět měsíců nošení Viléma pod srdcem v bříšku- 0 Kč

Všechny probdělé noci u postýlky, když byl Vilém nemocný – 0 Kč

Všechna pomazlení, všechny usušené Vilémovy slzy – 0 Kč

Všechna vypraná oblečení, sušení a žehlení – 0 Kč

Všechny snídaně, obědy, večeře a napečené buchty a dorty – 0 Kč

*Všechny setřené podlahy, všechna umývání oken, všechn setřeny
prach – 0 Kč*

Všechny opravy a úklidy hraček - 0 Kč

Každodenní pomoc s domácími úkoly – 0 Kč

S úsměvem potom podala lístek synovi. Když si ho Vilém přečetl, cítil se velice zahanbený. Podíval se na maminku a řekl, že všechny účty již byly dávno vyrovnány a navíc láska je přeci zdarma. Maminka synka objala a řekla:

“Je to stejné jako s Pánem Ježíšem. Často po nás chce, abychom pro Něho tady na světě něco udělali. A nám se zdá, že nám za to nic nenabízí a úkoly, které nám dává, jsou příliš složité. Ale On nám již dávno zaplatil tím, že nás miluje, přijal nás do své rodiny, a dokonce pro nás připravil život věčný v nebi, když umřel za naše hříchy.”

*Poděkování kazateli Mgr. P. Jarešovi, správci Sboru CB v Praze 3
za udělení souhlasu a podporu Anketu ve sboru realizovat.*

Poděkování všem ochotným přispěvatelům.

Poděkování za technickou spolupráci Ing. Janu Hanušovi (nar. 1948).